

Arrest

nr. 137 750 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juli 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 1999 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 8 november 1999 werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 juli 2000 een bevestigende beslissing tot weigering van het verblijf.

Op 1 februari 2001 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 22 september 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag werd op 26 november 2010 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 7 maart 2011 werd de verzoekende partij aangetroffen met gestolen identiteitsbewijzen. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, met beslissing tot terugleiding naar grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. De repatriëring was voorzien op 23 maart 2011, doch mislukte omwille van een verbale weigering. Er werd een vordering tot heropsluiting genomen.

Een nieuwe repatriëring was voorzien op 3 april 2011, doch die werd geannuleerd daar de verzoekende partij niet in het bezit was van haar paspoort.

Een nieuwe repatriëring was voorzien op 18 april 2011.

Op 16 april 2011 diende de verzoekende partij een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 59 862 van 18 april 2011 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen.

Bij arrest met nummer 59 616 van 18 april 2011 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van 26 november 2010, onontvankelijk werd verklaard.

Op 24 oktober 2011 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Deze tweede regularisatieaanvraag werd op 22 maart 2013 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij, daar zij niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toeliet de verzoekende partij hier van vrij te stellen.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 7 juli 2013 diende de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 28 juli 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij deze derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij wederom een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Eveneens op 28 juli 2014 werd aan de verzoekende partij, onder een bijlage 13*sexies*, een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, daar zij geen gevolg gegeven had aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar ter kennis werd gebracht op 10 juni 2013 en zij, na dit bevel, geen stappen ondernomen had om vrijwillig het grondgebied te verlaten doch integendeel nog een regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet indiende. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, al.1 van de vreemdelingenwet, van artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Verzoeker voert de schending aan van het aangevoerde middelen om reden dat de bestreden beslissing (inreisverbod) stelt dat de bestreden beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar om reden dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22/03/2013 (betekend op 10/06/2013) en derhalve niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Verzoeker activeerde zoals hier voren al reeds vermeld een procedure ex art. 9bis vrw. .

Niettegenstaande dat er in het kader van deze procedure een formele niet betwiste attest vanwege de Armeense Ambassade inzake de echtheid van zijn internationale paspoort N°: AC0618448 werd bijgebracht, verklaarde verwerende partij zijn aanvraag wegens het ontberen van een geldige identiteitsdocument onontvankelijk, dewelke uiteraard leidde tot een bevel om het grondgebied te verlaten op 22/03/2013 (betekend op 10/06/2013 aan verzoeker).

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en zijn administratief dossier.

De beslissing die in casu werd getroffen komt aan die verplichting niet tegemoet en is daarom onregelmatig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Niettegenstaande voormelde elementen wordt er een inreisverbod met de duur van 2 jaar opgelegd aan verzoeker wjl verwerende partij verzoeker langer dan 15 jaar in België heeft gedoogd.

De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor een zeer ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoeker al reeds op 22/03/2013 een bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat hij echter geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel en derhalve nog altijd illegaal op het grondgebied verblijft, wjl aan verzoeker in de periode daarvoor geen enkele verwijderingsmaatregel werd opgelegd aan verzoeker.

Het gegeven dat verzoeker op 16/07/2013 wedermaal een procedure ex art. 9bis vrw. heeft geactiveerd is het rechtstreekse gevolg van een nalatig optredende overheid die in eerste instantie verzoeker zijn eerdere aanvraag ex art. 9bis vrw. ten onrechte onontvankelijk had verklaard.

De bestreden beslissing verwijdt naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om – rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van 2 jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoeker, wjl verzoeker jarenlang zelf het nalatig handelen van verwerende partij heeft moeten dulden. In casu verblijft verzoeker al langer dan 15 jaar in België en werd zijn rechtsgeldig internationaal paspoort nimmer deugdelijk betwist door verwerende partij.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 2 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel.

Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd:

“In uitvoering van artikel 74/11 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar”.

Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissing het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat nl. een termijn van 3 jaar.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.

Verzoekers verwijzen in het verlongde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

Verzoeker betoogt m.a.w. dat de materiële motiveringsplicht is geschonden en dat de beslissing onzorgvuldig en onredelijk tot stand is gekomen omdat het inreisverbod gepaard gaat met een termijn van 2 jaar zonder dat dit specifiek verduidelijkt wordt.

Er wordt een termijn van 2 jaar opgelegd zonder onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker zijn gezondheidstoestand, familie- en gezinsleven en/of het hoger belang van zijn pasgeboren kind.

Verzoeker verwijst naar het Arrest nr. 119 120 van 19 februari 2014.

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing de welk een nefaste invloed zullen sorteren op een gunstige evolutie van zijn gezondheidstoestand en deze van zijn minderjarige kind.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissing, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat het bestreden bevel een motivering in feite. Met name wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting voldaan heeft vermits ze geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 maart 2013. Er wordt haar een inreisverbod van twee jaar opgelegd omdat ze na het betekenen van het bevel geen stappen heeft ondernomen om het

grondgebied van het Rijk en het Schengengrondgebied te verlaten. Er wordt ook nog aangestipt dat de verzoekende partij op 11 juli 2013 een regularisatieaanvraag heeft ingediend.

De afdoende formele motivering moet de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet moet de duur van het inreisverbod worden vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval" (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepalen:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan" en/of "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

De verwerende partij legt middels de bestreden beslissing een inreisverbod van twee jaar op omdat "niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan". Hierna wordt in de bestreden beslissing als reden vermeld dat "betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.03.2013. Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 11.07.2013".

In casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij uitdrukkelijk "Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 11.07.2013". Hieruit kan alleen maar afgeleid worden dat de verwerende partij niet enkel de reden van de beslissing tot het nemen van het inreisverbod op zich heeft gemotiveerd, maar eveneens de reden waarom zij voor twee jaar heeft gekozen, met name omdat de verzoekende partij haar illegaal verblijf verder blijft bestendigen, nu blijkt dat zij na de betekening van het bevel dat haar werd gegeven een nieuwe regularisatieaanvraag heeft ingediend. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat betreffende de termijn van twee jaar geenszins gemotiveerd wordt. Aan de motiveringsplicht is op die wijze door de verwerende partij vormelijk voldaan.

De verzoekende partij betwist niet dat zij zich in de omstandigheden bevindt waarbij haar een inreisverbod kan worden opgelegd noch de bovenstaande motivering dat zij geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en een nieuwe regularisatieaanvraag heeft ingediend, doch meent zij dat geen individueel onderzoek werd gevoerd om een termijn van twee jaar op te leggen, noch dat hieromtrent werd gemotiveerd.

Zo stelt ze dat er geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand, familie- en gezinsleven en/of het hoger belang van haar pasgeboren kind.

Zoals voormeld vereist artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat er rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan de Raad afleiden dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod met de specifieke omstandigheden, zijnde met "*alle omstandigheden eigen aan de zaak*", zoals het door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangevoerde gezinsleven, haar pasgeboren kind en haar gezondheidstoestand, door de verwerende partij is rekening gehouden.

Er wordt bij de bepaling van de duur in de bestreden beslissing immers enkel formeel gemotiveerd omtrent een enkele omstandigheid, met name dat de verzoekende partij geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en een nieuwe regularisatieaanvraag heeft ingediend. Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Immers, uit de aangevochten beslissing blijkt niet dat alle voor de afweging relevante elementen in ogenschouw werden genomen zodat niet kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juli 2014 tot afgifte van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU